

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 23T/178/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714011591
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Medved'
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2015:5714011591.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Martine v konaní pred samosudcom JUDr. Jozefom Medvedom, na hlavnom pojednávaní dňa 15.6.2015 v trestnej veci proti obž. P. T., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., takto

rozhodol:

Obžalovaný P. T.O., A.. XX.X.XXXX Q. P., W. X., J.. U. Č.. XX/X, E. P.,

uznáva sa za vinného, že

ako otec mal. syna S. T., A.. XX.XX.XXXX a mal. syna X. T., A.. XX.XX.XXXX, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu zo Zákona o rodine a z rozsudku Okresného súdu Martin pod spisovou značkou 7C/219/2008 zo dňa 18.11.2010, právoplatný 29.11.2010 a vykonateľný 29.11.2010, mal prispievať na výživu syna S. sumou 82,98,-Eur a syna X. sumou 49,79,-Eur mesačne, počnúc dňom právoplatnosti rozhodnutia vždy do každého 20-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky A. T. M., A.. XX.XX.XXXX, S. W. X., J.. M. Č.. XXXX/XX, ktorej boli synovia zverení do výchovy a opatery, pričom obvinený si svoju vyživovaciu povinnosť riadne neplní od decembra 2013 až doposiaľ vrátane mesiaca máj 2015 a k rukám matky detí A. T. M.Š. dlhuje sumu najmenej 1.466,23,-Eur; obvinený P. T. bol rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 2T/60/2012 zo dňa 26.11.2013, právoplatný 26.11.2013, uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace so zaradením pre výkon trestu do NVÚ s minimálnym stupňom strázenia, obvinený bol v čase 27.6.2013 do 17.4.2014 vo výkone trestu odňatia slobody, kde nebol pracovne zaradený, od 5.11.2014 je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine a od mesiaca január 2015 je poberateľom dávok v hmotnej núdzi v sume 61,60,-Eur, a v mesiacoch február až apríl 2015 v sume 96,30,-Eur mesačne, pričom súd za obdobie mesiaca január 2015 ako predbežnú otázku ustálil, že obžalovaný bol schopný svoju vyživovaciu povinnosť k mal. deťom plniť najmenej vo výške minimálneho výživného stanoveného Zákonom o rodine, t.j. po 27,13,-Eur mesačne na každé z maloletých detí,

t e d a

- najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

č í m s p á c h a l

- prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák..

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Martin podal dňa 30.10.2014 na tunajšom súde obžalobu na obv. P. T., pod sp. zn. 3 Pv 437/14 zo dňa 29.10.2014, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

„ako otec mal. syna S. T., A.. XX.XX.XXXX a mal. syna X. T., A.. XX.XX.XXXX, ku ktorým má vyživovaciú povinnosť vyplývajúcu zo Zákona o rodine a z rozsudku Okresného súdu Martin pod spisovou značkou 12P/174/2008/ zo dňa 6.3.2009, právoplatný 31.3.2009 a vykonateľný 21.4.2009, mal prispievať na výživu syna S. sumou 82,98 € a syna X. sumou 49,79 € mesačne, počnúc dňom 12.11.2008, vždy do každého 20-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky A. T. M., A.. XX.XX.XXXX, S. W. X., J.. M. Č.. XXXX/XX, ktorej boli synovia zverení do výchovy a opatery, pričom obvinený si svoju vyživovaciú povinnosť riadne neplní od decembra 2013 doposiaľ a dlhuje matke detí A. T. M., sumu najmenej 1.460,47,-Eur; obvinený P. T. bol rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 2T/60/2012 zo dňa 26.11.2013, právoplatný 26.11.2013, uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace so zaradením pre výkon trestu do NVÚ s minimálnym stupňom stráženia, obvinený nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine a ako poberateľ dávky a príspevkov v hmotnej núdzi nebol evidovaný , o túto ani nepožiadaval , pričom je od 27.5.2005 živnostníkom“,

Samosudca Okresného súdu Martin vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného P. T.; výsluchom svedkyne oprávnenej A. T. M.; prečítaním listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise podľa § 269 Tr. por. a spisov Okresného súdu Martin sp. zn. 23PP/34/2014, 2T/60/2012 a 20P/203/2014.

Obžalovaný P. T. na hlavnom pojednávaní po zákonomnom poučení o svojich právach v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. Ďalej však vypovedal, že namieta skutkové okolnosti uvedené v obžalobe pokiaľ ide o dobu neplnenia vyživovacej povinnosti. Je to od 18.4.2014, nakoľko 17.4. bol podmienene prepustený z výkonu trestu v ÚVTOS Sučany, kde nebol pracovne zaradený. Taktiež sa v obžalobe uvádza, že nie je evidovaný na úrade práce, pričom však na ÚPSVaR je evidovaný od 5.11.2014 a od 1.1.2015 je poberateľom dávok v hmotnej núdzi vo výške 61,50,-Eur. Je si vedomý, že má vyživovaciú povinnosť, čo mu je ľúto a chce čím skôr túto uhradiť v plnej výške, aby zanikla trestnosť činu. V pondelok má ísť zamerať garáž a začať ju stavať od základu. Bude pracovať popri PN. Mal byť hospitalizovaný kvôli operácii nosných prepážok, ale operácia bola odložená. Dlžobu na výživnom má asi 1.385,-Eur. Mal štyri ponuky na práce, jedna mu z toho nevyšla. Príjem mal za tú dobu asi 800,-Eur. Počas výkonu trestu nemal žiadne zrážky na výživné.

Svedkyňa oprávnená A. T. M. pred súdom vypovedala, že za obdobie od decembra 2013 výživné zo strany obžalovaného nie je platené a doposiaľ neuhradil žiadnu čiastku. Celkovo dlh na výživnom nevie presne vyčíslieť vzhľadom na to, že nevie, či má do toho zarátať aj obdobie, keď bol obžalovaný vo výkone trestu. Malo by to byť asi 1.400,-Eur. Výška výživného je nezmenená. Zo strany obžalovaného bol podaný návrh na zníženie výživného, o ktorom ešte nebolo rozhodnuté. Pokiaľ ide o jej pomery, býva spolu s mal. deťmi v rodinnom dome u svojej matky. Pracuje v hotely S. v práčovni. Jej príjem spolu s bonusom na deti je okolo 450,-Eur. Poberá aj prídavky na deti. Mal. S. chodí do 1. triedy ZŠ a X. do predškolskej MŠ. Mal. X. by mal od septembra nastúpiť do ZŠ, tento má zdravotné problémy. Na základe exekúcie nebolo vymožené od obžalovaného žiadne výživné od konca roka 2013. Náhradné výživné nepoberá. Obžalovaný nijako neprispel na výživu detí, nekúpil im žiadne veci.

Na základe listinných dôkazov súd zistil, že obžalovaný P. T. je otcom mal. detí S. T., A.. XX.X.XXXX a X. T., A.. XX.X.XXXX, pričom rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 12P/174/2008 zo dňa 6.3.2009

právoplatným 31.3.2009 boli obidve mal. deti zverené do osobnej starostlivosti matky A. T. M.. Výživné zo strany otca (obžalovaného) bolo určené vo výške 82,98,-Eur mesačne na mal. S. a 49,79,-Eur mesačne na mal. X., počnúc od 12.11.2008, so splatnosťou vždy do 20-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Naposledy bolo o výške výživného rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 7C/219/2008 zo dňa 18.11.2010, právoplatným 29.11.2010, ktorým súd rozhodol o rozvoze manželstva rodičov mal. detí a upravil rodičovské práva a povinnosti na čas po rozvoze. Rovnako ako v predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 12P/174/2008 (upravujúcom rodičovské práva a povinnosti na čas do rozvodu) boli mal. deti na čas po rozvoze zverené do osobnej starostlivosti matky a výška výživného bola upravená v rovnakých sumách tzn. 82,98,-Eur mesačne na mal. S. a 49,79,-Eur mesačne na mal. X., počnúc dňom právoplatnosti rozhodnutia, so splatnosťou vždy do každého 20-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky A. T. M.. Vyživovacia povinnosť rodičov k obidvom mal. deťom trvá, nakoľko mal. S. navštevuje 2. ročník N. Š. X. A. J. F. Q. X. a mal. X. si ešte len začne plniť povinnú školskú dochádzku, pravdepodobne od septembra tohto roku. Hoci súd pri posudzovaní otázky v akej výške je obžalovaný schopný plniť vyživovaciu povinnosť v zásade nie je viazaný rozhodnutím, ktorým v rámci občianskeho súdneho konania bola určená výška výživného, na druhej strane musí vychádzať zo všetkých zákonných kritérií rozhodujúcich pre posudzovanie možností a schopností povinnej osoby plniť si vyživovaciu povinnosť, ktoré sú upravené Zákonom o rodine. Súd v tomto smere poukazuje najmä na ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného prihliadla na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. V zmysle § 76 ods. 1 Zákona o rodine sa výživné platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu. Jedná sa o kogentné ustanovenie zákona. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Podľa § 62 ods. 3 Zákona o rodine je každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona.

V súlade s ust. § 278 ods. 2 Tr. por. súd pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k jednoznačnému záveru, že obžalovaný P. T. sa dopustil trestného činu, ktorý mu kladie za vinu obžaloba. Trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. sa dopustí ten, kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovat' iného. Ide o trestný čin, ktorý má charakter pokračovacieho trestného činu s prvkami hromadného trestného činu. Vyživovacia povinnosť obžalovaného vyplýva z ust. § 62 Zákona o rodine, v zmysle ktorého plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Podľa § 122 ods. 13 Tr. zák., ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, ide v prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu. V danom prípade preto súd upravil skutkovú vetu pokiaľ ide o obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti za čas od mesiaca december 2013 (v obžalobe nesprávne uvedený mesiac december 2014, avšak je zrejmé, že sa jednalo len o chybu v písaní) až do mesiaca máj r. 2015. Súd do doby neplnenia vyživovacej povinnosti nezapočítal dlžnú sumu výživného za obdobie do mesiaca apríl roku 2014, nakoľko obžalovaný bol v tom čase vo výkone trestu odňatia slobody, kde v žalovanom období nebol pracovne zaradený. Celkovo bol vo výkone trestu odňatia slobody v období od 27.6.2013 do 17.4.2014, kedy bol podmienene prepustený uznesením tunajšieho súdu sp. zn. 23PP/34/2014. Podľa správ ÚVTOS Košice - Šaca a ÚVTOS Sučany, obžalovaný bol počas výkonu trestu pracovne zaradený iba v mesiacoch september a október 2013. Obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., keďže najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený. Obžalovaný bol za prečin zanedbania výživy podľa § 207 ods. 1 Tr.

zák. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 2T/60/2012 zo dňa 26.11.2013, právoplatným dňom 26.11.2013. V predmetnom konaní sa rovnako jednalo o neplnenie vyživovacej povinnosti k mal. deťom S. a X. T., a to za obdobie od 1.9.2011 do 27.6.2013.

Z výpovedí obžalovaného, svedkyne oprávnenej A. T. M. ako aj listinných dôkazov súd zistil, že za žalované obdobie teda od decembra roku 2013 až doposiaľ obžalovaný na výživné v prospech mal. detí S. a X. nezaplatil dobrovoľne ani jednu platbu výživného. Matka detí ako ich zákonná zástupkyňa podávala dňa 9.4.2010 na Exekútorskom úrade JUDr. Petra Krištofíka Muchu, so sídlom v Martine, návrh na exekúciu (na ex. úrade vedený pod č. EX 647/2010), na základe ktorého sa vedie exekučné konanie, avšak pohľadávka na výživnom nebola vymožená. Z pripojených spisov „P“ oddelenia tunajšieho súdu súd zistil, že rozsudkom sp. zn. 16P/79/2013 zo dňa 26.8.2014 právoplatným dňa 21.10.2014 bol v celom rozsahu zamietnutý návrh otca (obžalovaného) na zníženie výživného k mal. deťom S. a X. T.. V súčasnosti prebieha na tunajšom súde ďalšie konanie o návrhu otca (obžalovaného) na zníženie výživného pod sp. zn. 19P 278/2014, v ktorom navrhol znížiť výživné na obidve mal. deti na sumu po 30,-Eur mesačne. Uvedený návrh podal na OS Martin dňa 4.12.2014 a k dnešnému dňu vo veci nebolo rozhodnuté. Súd mal preukázané, že obžalovaný má tiež vyživovaciu povinnosť k mal. dcére B. T., A.. XX.XX.XXXX (matka maloletej je Ž. E. rod. X., A.. XX.X.XXXX), avšak o výške výživného doposiaľ súdom nebolo rozhodnuté, pričom konanie sa vedie na tunajšom súde pod sp. zn. 20P/203/2014. Obžalovaný nepopieral, že skutočne za uvedené obdobie výživné neplatil, pričom si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti a chce dlh na výživnom zaplatiť. Voči obžalobe namietal, že bol do 17.4.2014 vo výkone trestu odňatia slobody, od 5.11.2014 je evidovaný na ÚPSVaR a od 1.1.2015 tiež poberá dávky v hmotnej núdzi vo výške 61,50,-Eur. Uvedená argumentácia obžalovaného je opodstatnená iba čiastočne. Ako súd uviedol vyššie, obžalovaný bol podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody v ÚVTOS Sučany dňa 17.4.2014, avšak ako uchádzač o zamestnanie na ÚPSVaR Martin je evidovaný až od 5.11.2014. Obžalovaný má živnostenské oprávnenie (obchodné meno : P. T., miesto podnikania U. XX/X, X. IČO : 41807031), o.i. v predmetoch podnikania - pomocné stavebné práce, pokládka hotových podlahových krytín z PVC, laminát, montáž sadrokartónu, výkopové, zemné, búracie, demolačné a upratovacie práce, maliarske, natieračské a sklenárske práce. Od 15.6.2015 má živnosť pozastavenú. Ďalej mal súd preukázané, že obžalovaný je od mesiaca január 2015 poberateľom dávok a príspevkov v hmotnej núdzi v sume 61,60,-Eur, a v mesiacoch február až apríl 2015 v sume 96,30,-Eur mesačne. Vyššia dávka pomoci v hmotnej núdzi v mesiacoch 02/2015 až 04/2015 mu bola priznaná z dôvodu práceneschopnosti (dávka zvýšená o tzv. ochranný príspevok podľa § 11 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z.z.). Podľa predloženej lekárskej správy z Univerzitnej nemocnice Martin bol v období od 22.1.2015 do 6.2.2015 hospitalizovaný na Dermatovenerologickej klinike. Pokiaľ ide o subjektívnu stránku trestného činu, po zhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach súd dospel k záveru, že obž. P. T. neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného úmyselným konaním podľa § 15 písm. a/ Tr. zák. O úmyselnom konaní obžalovaného svedčia viaceré skutočnosti : napriek právoplatnému odsúdeniu tunajším súdom pre prečin zanedbania povinnej výživy vo veci sp. zn. 2T 60/2012, si vyživovaciu povinnosť naďalej neplnil ani len čiastočne, pričom po podmienene prepustení z výkonu trestu sa zaevidoval ako uchádzač o zamestnanie až od novembra 2014 a mal živnostenské oprávnenie; dávky a príspevky v hmotnej núdzi poberá až od obdobia mesiaca január 2015 a živnosť má pozastavenú až od 15.6.2015; podľa vlastnej výpovede v čase po prepustení z výkonu trestu dosiahol príjmy okolo 800,-Eur, ktoré však ani sčasti nepoužil na úhradu výživného. Súd ešte dodáva, že obžalovaný si vyživovaciu povinnosť vôbec neplnil ani žiadnym iným spôsobom, ktorý by prípadne aspoň do určitej miery kompenzoval neplatenie výživného, či už vecnými plneniami príp. osobnou starostlivosťou. Obžalovaný na tunajšom súde podával opakovane návrhy na zníženie výživného na sumu po 30,-Eur mesačne na každé z mal. detí, pričom jeho prvý návrh (podaný na OS Martin dňa 2.12.2013) bol právoplatne zamietnutý a o druhom návrhu zatiaľ rozhodnuté nebolo. Napriek tomu však obžalovaný neplatí výživné ani v takej výške ako sa domáhal svojimi návrhmi na zníženie výživného - teda neplatí vôbec. Súd za obdobie od mesiaca január až máj roku 2015 výšku vyživovacej povinnosti obžalovaného posudzoval ako predbežnú otázku, vzhľadom na jeho hmotnú núdzu ako i hospitalizáciu v UN Martin a práceneschopnosť, pričom posúdil z hľadiska vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti, že obžalovaný bol povinný vyživovaciu povinnosť k mal. deťom v tomto období plniť najmenej vo výške minimálneho výživného stanoveného § 62 ods. 3 Zákona o rodine, t.j. po 27,13 Eur mesačne na každé z maloletých detí. Po prepočte platieb, ktoré bol obžalovaný povinný zaplatiť za mesiace apríl 2014 až máj 2015 (vrátane) predstavuje potom celková suma dlžného výživného 1.466,23,-Eur [(82,98,-Eur + 49,79,-Eur) x 9 mesiacov + (27,13,-Eur x 2 x 5 mesiacov)]. Takto ustálená suma dlžného výživného vo

výroku o vine tohto rozsudku nemá vplyv na výšku dlhu obžalovaného na výživnom v rámci občianskeho súdneho konania resp. exekučného konania.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd vychádzal z ustanovení § 34 a nasl. Tr. zák., v zmysle ktorých trest má jednak zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a zároveň má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Z uvedených ustanovení Trestného zákona vyplýva, že základnými funkciami trestu sú represívna, výchovná ako aj preventívna, vo forme individuálnej a generálnej prevencie. Súd prihliada najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Pokiaľ ide o osobu páchatela súd mal preukázané, že obž. P. T. bol doposiaľ 4-krát súdne trestaný. Naposledy bol odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., a to vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 2T 60/2012. Predtým bol odsúdený rozsudkom OS Martin sp. zn. 2T/18/2011 zo dňa 31.1.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To 41/2012 právoplatným 12.7.2012, pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, so zaradením na výkon trestu do ÚVTOS s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovaný bol z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustený uznesením tunajšieho súdu sp. zn. 23PP/34/2014 zo dňa 17.4.2014, ktorým mu bola určená skúšobná doba na dva roky. Súd u obžalovaného nezistil žiadne poľahčujúce ani príťažujúce okolnosti v zmysle § 36, § 37 Tr. zákona. S prihliadnutím na okolnosti prípadu, po vyhodnotení osoby páchatela, miery zavinenia a možnosti jeho nápravy súd dospel k záveru, že na naplnenie účelu trestu bude nevyhnutné uloženie trestu odňatia slobody, pričom tento ukladal na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere jedného roka, ktorý považoval za dostatočný a primeraný. Páchatel sa žalovaného skutku dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia a preto v zmysle § 49 ods. 2 Tr. zák. neprichádzala do úvahy možnosť podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody. Keďže obžalovaný bol v predchádzajúcich 10-tich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu za úmyselné trestné činy, súd ho s poukazom na ust. na 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde v Martine do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306/2). Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.